సీకటి పొత్తు

అమ్మకానికి నేతిడబ్బాలు తెచ్చిన బుచ్చియ్య, సందులూరు సావుకార్లు కల్తీ నెయ్యని దగాబేరాలాడ్తంటే, ఒల్లుపొట్టు కాకమీన సావుకార్లను సెడదగిలి, రేత్రవు తుండదని జీతగాడు ఆచ్చేసు సెబుతుండా, తూత్తెరి ఈ సోంబేరి పెదేశంలో ఓ ఛణం వుండనంటా మళ్లీ డబ్బాలు దున్న కుర్రల బండికెత్తి, పయానం లెగవదీశాడు సీకట్లో కస్సు బుస్సుమంటా.

బుచ్చియ్య అయ్య శంకరయ్య, నేతి యాపారంలో వోదారికొచ్చి, తను పెద్దోడైపోటాన, కొడుకును మరో రాత్తానబడకనీక, తను పైపైన తనికీకుంటా, నేతేపారంలోనే పెవేశబెట్టాడు, నాలుగుడబ్బులు సూట్టం అనుబవంలో వుంటాన.

తనకు రెటమతంగా అయ్య పెల్లి జేసినా నోరు మెదపలేదు గాని, కాపరం ఆరంబంలో వుండి, యింటిమోజు వొదలకతలికే, ఈపన్న దున్న కుర్రలబండిమీన డబ్బా లెత్తిచ్చి, పరిసెయంలేని బయిట పెదేశాలకు ముసలాడు పంపియటం, బుచ్చియ్యకు గంగా యిట్టంలా.

ఆచ్చేసుకు పది పన్నెండే ళ్ళొచ్చేసమయాన, అమ్మ రోసెమ్మ, కొడుకును ఏదన్నా పనికి పోయొత్తుండమని సెప్పినా, నిన్నిడిసి యాడకో ఎల్లటం ఏందిగానో వుంటదని కొడుకు ముద్దులు కుడపటాన, యింకో మూడేళ్ల పాటు ఈ యిశారం తోసుకుబోయినా, పక్క శంకరయ్య కొడుకును మరికాత్తె పునాదిగెట్టి సేసుకోను, నేతేపారానికి తోలటంసూసి, యవారాలు ఆరంబంకాడ యిట్టుంటయ్యని సప్పున గెహించి, కొడుకుమీన బెమేసుకుని, బుచ్చియ్యకాడ జీతాని కంపింది ఆచ్చేసును రోసెమ్మ.

"ఈ ముసల్ది పానం తియ్యంది ఒదులుద్దీ! ఎటూకాని యాల దున్నకుర్రల్తో యీ పయానవేందీ? యియ్యాల అమాసేవోఁ సావు! కాత్తె నచ్చత్రాలన్నా ఆపడవేం సందడిగా!" అనుకుంటున్నాడు ఆచ్చేసు, తొట్లో కూకుని దున్నల్నదిలిత్తా.

"ఈ ముసలాడు కంగ్‌కంగ్ మని దగ్గుకుంటా కొంపలో ఒకటే సనుగుడైతే, ఓ పెల్లాం, ఓమోజు, ఓకాపరం, ఏవఁన్నా అనుకోను యీలవుద్దా? జిడ్డు జిడ్డుగా సవ్వఁరు బూసుకు తిరగమంటాడుగాని, పోటుపొడిసినట్టు ఈ లింగపాడు యాడుందో!" అని యిశార బడ్తుండాడు బుచ్చియ్య, బండిమీన ముసుగేసుకుని డబ్బాల్తోబాటు వూగుతా.

"ఈ సీకట్లో లింగపాడు యాడ తగులుద్దండీ?" అని ఆచ్చేసడిగాడు బుచ్చియ్యను.

"నూ బండిని కదలపరా? ఏకాడికి జిగటలు కారుస్తూ జతపడ్డావుగాని!"

"యాడేం వుందీ తెలవక, ఇది యాడుంద నడిగానండి! యాడేంవుందో!"

"ఈ దేడో తగులుద్దంటనే లింగపాడు?"

"బాగుంది! యిగ నన్నంటండీ అడగటం? పయానం లెగవదీత్తిరీ! ఎల్తుంటివీఁ! అమాస సీకట్లో రాత్తా మద్దెనంటండీ యాడేం వుందీ తెలవందీ? ముసిల్ది ఓటి సేసుద్దీ!"

"నూ మెల్లో ఎండికంటెతో యావఁని ఒచ్చినట్టురా? పంబవాయిత్తా సవుఁరు కార్చావంటే! పానీ బండిని! ఎవురన్నా అగుపిత్తార్లే! ఈ ముసలాడు మమ్ముల్ని ఏ నక్కలకుబెట్టందీ వూరక పానిత్తాడూ!"

"యదవ పని! కుదిర్నందు కనాలి యీయదవను! యింటికి పానీ, ముసల్దాన్ని దున్న కుర్రల బండి నెక్కియకపోతే!"

"ఎవరూ అగుపియ్యరేం! పానీరా దబ్బునా! ఈ దున్న కుర్రలు పుట్టినందుకనాలి పొట్టేళ్ళకు మల్లే నిగడదీత్తా!"

"ఆటికి మటుకు నిదరేల కాలేదంటండీ? ఓసిపదండే, మిము సిరతగందు ఈడవా! ఈడ సిరతగళ్లుమటుకు వుండవ నేందీ? సల్లగా ఈ పీకి కాత్తా కొరికేత్తే, ఆడకీ దబ్బా లెవారవేందో తేలుద్ది! పదండే, యాడో, నిదర మొగం నాయాళ్లు దొరికారుగాని!"

గెల్లు గెల్లుమని డబ్బాల సొరాలు యినిపిత్తుంటే, సందడికి కల్లుమూసుకుని సంతోసంగా దున్న కుర్రలు పాకిపోతుండై, లింగపాడు బలాన్పోట తగులుద్దనేం లెక్కలేకండా.

* * *

"ఏవిండోయ్! మనం ఏకాడి కొచ్చినట్టూ? కాత్తె పలకవయ్యా నీయిల్లు బంగారంగానూ! ఈ సీకట్లో డబ్బాలమీన ఎట్ట నిదురొచ్చుద్దో మదుసులికి! మొదులీ సీకటి పయానాలంటేనే నాకు వాల్తిలేకపాయె! కాత్తె లెగవయ్యా, కరుత్తాదేవోఁ నిదరకల్తన! అసలట్టాటి మడిసేలే! పేసీగా వుందే! ఆకాడి కాకాడికి ఈ సెట్లేం నచ్చిత్రాలకు లెగుత్తుండై! పానందీసి అడివికాదుగదా? ఏం వుండయ్యో ఈడ! కాత్తె నిదరన్నా రాదేం ఈ యదవకు? బలేవోణ్ణి పుట్టాలే! ఓసి పదండే నడ్డి యిరగదన్నే వోళ్లు లేక! ఆవులిత్తందారుగాని!"

"పొడవండి, నరకండి, సంపండి" – దనాదనా సెట్టల్లోంచి బూఁవి ఇరగ దొక్కుకుంటా, ఓదానెం టోటి, రోడ్డుమీన బండిని రాసుకుంటా, ఆతల పొదల్లోకి గెంతేసి, తబతబా లగెత్తినై – 'సంపు–పొడు' – అనరుసుకుంటా కఱ్ఱసాముసేత్తా రోడ్డుమీన కొచ్చి వాలా డోమడిసి.

"దెయ్యం! బూతం! రాచ్చేసి! సంపిసై-ఓ బుచ్చియగారో!" అని ఆచ్చేసు పాం బాడొట్టాడి, తొట్టోమడి సావజానే నీలుక్కుపొయ్యాడు, బుచ్చియ్య డబ్బాల మీనుండి రాకతలికే.

"ఎవురాడ?" అనడిగాడు రోడ్డుమీన కొచ్చిన మడిసి.

"మేం బాటసార్లంగాని, యేందయ్యా ఆలగెత్తుతుండదీ?" అనడిగాడు బుచ్చియ్య మైకం వొదిలి.

"మావూరి రంగమ్మ పద్దండీ! ఏదైనా గొడ్డును కాత్తె ఇసారించక్కర్లా? నిసిరేత్రంటండి తాడుదెంచుక, కనపడ్డ దున్నకుర్రను లెగవదీసి, పంట సేలకు సికారొచ్చేదీ? నిన్నా అంతే! సెప్పినాకన్నా ఆమడిసికి కాత్తె గేనం వుండక్కర్లా?"

"పానీలే! యిదేవూరు?"

"తపనపల్లి కాదంటయ్యా! ఏవూ రెల్తుండారేం?"

"తాటికొండకాద తపనపల్లా?"

"మరే"

"రంగమ్మెవరు?"

"ఆఁ, పోయినకావఁయ్య పెల్లాం వుందిలే!"

"కావఁయ్య సచ్చాడా?"

"ఆరుమాసాల పైసిలు కవుతే!"

"అరెరెరె! ఇప్పుడు తపనపల్లిలో వుంటుండదా రంగమ్మ?"

"ఇద్దరూ వొచ్చి వుంటంటే, మొగుడు పోయే! సక్కనిపిల్ల! వొంటరి దైపోయింది."

"ఇంకా తాటికొండలో వుంటండారనుకుండా!"

"మీ రేడికి పోతుండారు?"

"లింగంపాడు కెల్దా వనొత్తంటే, దారిదప్పి పొయ్యాం."

"పాతరోడ్డుకాడ రాత్తా సీలారు కావఁల్ను! అబ్బో సానాలెక్కొచ్చారే! రంగమ్మ తెల్చిన మడిసా?"

"తెలుచులే! కాత్తె ఆల్లింటికి దారి సూపిత్తాయ్యా కట్టం అనుకోక?"

"ఆఁ, కట్టం యాడికిలే! దారి కాత్తె లెక్కసూపిత్తాగాని, రంగమ్మతో సెప్పయ్య, పద్ద మల్లీ కందిసేను పాడు సేత్తుండదని."

"ఒరే ఆచ్చేసూ?"

"నే రానండీ! ఈ తపనపల్లిలో పిచ్చికుక్కలుంటయ్యంట!" అన్నాడు. కాత్తె తెప్పరిల్లుకుని, మదుసులని తెల్చి, యవారాలన్నీ ఇంటుండ ఆచ్చేసు.

"ఎండికంటె ఎగురుద్ది యదవా! బండిని మలుపు!"

"ఇదిగో, ఈదార్న కాత్తె లెక్కపోయినాక వూరొచ్చుద్ది. మొదుట్లోనే యిష్ణుగుడి వుంటదీ! దాని కెదురుగానే కొబ్బరి సెట్టున్నయి. ఆడే వుందాల్లిల్లు. గుడికాడే బండి ఇడుసుకోవచ్చు."

* * *

"సాన్నాలయింది నిన్ను సూసి!" అన్నాడు బుచ్చియ్య, రంగమ్మను సూసి దిమ్మరపోయి.

"కూసో!" అంది రంగమ్మ మెల్లిగా, ఇంకో ఏపు సూత్తా.

"అనుకోని యిదంగా సూశా నిన్ను!"

"వుఁ."

"బాగుండావా?"

"ఆఁ!"

"కావఁయ్యన్న పొయినా దంటగా?"

"పోయి సానా కాలవఁయింది!"

"నాకు తెలవదు, రంగీ-రంగమ్మా!"

"వుఁ."

"అసలు మీ రీడ వుంటం నాకు తెలవదు. లింగపాదుయెల్తా సీకట్లో దారిదప్పి ఇటొత్తే తెలిసింది."

"లేకుంటే ఈలయ్యేదా?"

"ఎందుకు రం-గమ్మా పూవంటూ రోతకతగా మాట్లాడ్తుండావు? సిన్నప్పుడి బావను మరిసిపొయ్యావా?"

"అబ్బే యాడదీ?"

"రంగీ!"

"నాపేరు రంగమ్మ! కాఁవయ్య పెల్లాన్ని!"

"……………"

"……………"

"ఎట్టా మరిసిపోతా, రంగీ!"

"ఆయి నుంటే, నూ అట్టా మాట్టాడ్తా?"

"లేదు, లేదు-ఏడుత్తుండా-రంగమ్మా? పానీ నేనే ఎదవను!"

"................."

"ఎన్నాలయింది నిన్ను సూసి! ఎంత మారిపొయ్యావు!"

"నే నెట్టబోతే ఎవురికేం!"

"అంతేనా! నిన్ను సూత్తుంటే ఎంత సంతోసంగుందీ, నీ కెట్ట తెలుసుద్దీ? సిన్నప్పుడు మనం ఎట్టా వుండేవోల్లం!"

"నో రెట్టొచ్చుద్దీ ఆ మాటలకూ? అయిదు సమచ్చరాలయింది నా పెల్లయి! యదవ సచ్చిందాన్ని కాబట్టి, నే తలుసుకు సచ్చాగాని, బతికున్నాదయితే రాక పొయ్యేవోడా!"

"నూ పెల్లి సేసుకున్నాక నే నేడ గాపకం వుంటాను?"

"ఈ నోల్లకేం అద్దులుంటేగా! మీ అయ్యకు ఈ బూమినంతా మింగాలనుంటే, ఆడదానివైనాక ఆప నీవల్ల నవుద్దా? సచ్చియూడుండదో మా అమ్మ! అన్నా! అన్నా! అని ఎంత బతివిఁలాడింది అల్లుణ్ణి కూతురి కిచ్చుకుంటానని! ఆ వుండ బూమిని రాసిత్తే, పెల్లి సేత్తాడంట! ఈడు మేనమావాఁ-అనగూడదుగాని! యిన్నె వారాలు నడుత్తుంటే నీ కల్లేడికి బోయినై? "రంగీ! నిన్ను దప్ప చేసుకోనే!" అని నోరు బార జాత్తివే? అప్పుడేడకు బోయిందీ యీ బుద్దీ? యింక "నే గాపకం వుంటానూ" అనడుగుతా? ఏ చంగతి తెలుసుండా మాటన్నా? నిన్ను సూత్తుంటే ఎంత మండుతుండది లోన!"

"రంగీ!"

"సీ! నాకాడ మాట్టాడమాకు!"

"ఎందుకంత కోపం, రంగీ, నన్ను సూత్తె? సిన్నప్పుడు నన్ను సూత్తే ఎంత యిట్టంగుండేదానివి! ఓ రోజున నీకు సెప్పకుండా, గారడి సూడను నేనెల్తే, బూదినక, ఏడిత్తివే బావ బావంటా? అయన్నీ మరిసిబోయినా? మా అయ్య ఎటువొంటివో దయిందీ నీకు తెలవదూ? నిన్ను దప్ప నే నింకోర్ని పెల్లాణ్ణని మోరాయిత్తే, నూ కొడుకువు గాదని, నన్నింటోంచి లెగిసిపొమ్మన్లా? సీల్చేత్తానన్లా నన్నూ? ఆనక నూ పెల్లి సేసుకుంటివి! యియ్యన్నీ నీకు తెలవదా, రంగీ?"

"ఎందుకు తెలవదూ? యిప్పుడు మీ అయ్య నన్ను సూడ బంపాడనీ తెలుసు!"

"ఎవురి పాపాన వారు పోతారు! నిన్ను సూశా ఎట్టనవుతె!"

“ఏం లాబం?”

“నూ యింత అందం గవుతావని నే నెప్పుడనుకోలా, రంగీ!”

“వూఁ!”

“సిన్నప్పుడు ఓ రోజున, సందేల, మీమెట్టసేలో జొన్నకంకులు నలుసుకు తిన్నాక–గాపకం వుందా?”

“................”

“ఆనాడు రేత్రి మంచంకాడి కొచ్చి కాలుగీర్తివే?”

“అయన్నీ తలుసుకునేదాన్ని! ఎంతేడుత్తే మటు కేంలాబం! యిప్పటి కొత్తివి!”

“ఎంత బయపెట్టావు, రంగీ? నే ఎన్నిసార్లు తలుసుకుండా నిన్ను!”

“ఎంత బారీగా అయ్యావు రా! యింకా సొట్టలు పడ్తుందయ్యే నీ బుగ్గలు!”

“యిప్పటికీ సిన్న రంగి మాటలే నీయి!”

“నీయి మటుకు? యిన్ని గిరజాలెప్పుడు పెంచావురా!”

“నీ మొగం మెరుత్తుందదే!”

* * *

తెల్లారేయాలకు ఆచ్చేసొచ్చి దబదబ తలుపు దట్టాడు.

“ఓ బుచ్చియ్యగోరు, బుచ్చియ్యగోరూ? లెగవండయ్యా, లెగవండయ్యా! ఆ పేదరాసిన నేతిడబ్బా లావజాన కాలీ అయిపాతంటే! పొదుకుండ గోతాఁవంతా యినిగిపాయే! మీ అయ్య సావదన్నాడు దొబ్బున రావయ్యా? తెల్లగ తెల్లారింది లెగవ్వయ్యా, నీ యిల్లు బంగారంగాను!”

తత్తరబుట్టి లెగిశాడు బుచ్చియ్య.

“రంగీ, ఎల్లొత్తా! ఆటి సంగతేందో సూసి దబ్బున లింగపాడెల్లి పోవాలి! ఎటూ అయ్య సేతిలో తప్పవు!”

“అట్ట వొనికిపోతా వెందుకూ? యెల్దువులే!”

“ఆఁ నీ కేం తెలుసుద్ది! సంపడూ! మళ్లీ వొత్తాగా?”

“?”

“యెల్తుండా!”

“– బతికుండి మళ్లీ రామాకు!”